

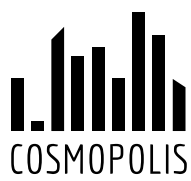
AUTOR BESTSELLERU *DIEVČA V L'ADE*
PREDSTAVUJE NOVÚ SÉRIU

ROBERT
BRYNDZA

Tichá
SMRŤ

Londýn 1987. Na mesto sadá súmrak...
a zabijak sa prebúdzá.

ROBERT
BRYNDZA

Tichá
SMRT

ROBERT BRYNDZA

TICHÁ SMRŤ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o. pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 451. publikáciu.

Z anglického originálu *The Quiet Kill*, vydaného vydavateľstvom RAVEN STREET PUBLISHING v roku 2026, preložil do slovenčiny Vladislav Gális.
Jazyková redakcia Dominika Jelínková, Alexandra Janogová
Zalomenie a grafická úprava obálky Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Copyright © 2026 by Raven Street Limited
Vydanie 1., 2026
Počet strán 384
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Copyright © Robert Bryndza 2026
Copyright © Raven Street Publishing, 2026

Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2026
Translation © Vladislav Gális, 2026

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukováaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.
Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.
Automatizovaná analýza textov alebo dát v zmysle čl. 4 smernice 2019/790/EU a používanie tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané**.

ISBN 978-80-8305-422-6 (ePub)
ISBN 978-80-8305-421-9 (pdf)
ISBN 978-80-8305-420-2 (print)

Venujem Jánovi, maminke Vierke, Rikymu a Lole

Vstúpte slobodne a z vlastnej vôle!

Bram Stoker: *Dracula*

1

PONDELOK 30. NOVEMBRA 1987

Keď detektív Jamie Day odbočil k leytonskej vlakovej stanici vo východnom Londýne, cesta bola prázdna. Skontroloval adresu a poštové smerovacie číslo, ktoré si narýchlo načmáral modrým guľôčkovým perom na chrbát ruky.

*Mŕtvola pred vlakovou stanicou Leyton,
E10 5SP*

Pozrel sa na čerstvo kúpenú mapu *Londýn od A po Z*, ktorá ležala otvorená na sedadle spolujazdca. Vo vzdialenosti poldruha kilometra sa nachádzali dve leytonské vlakové stanice: Leyton a Leyton Midland Road. Pri obrubníku stála osamelá biela cortina s hrdzavejúcou karosériou, v slabých slnečných lúčoch skorého rána vrhala dlhý tieň a prispievala k jeho nepokoju. Kde sú policajné autá? Kde je páska označujúca miesto činu?

Jamie prešiel okolo cortiny, a keď zahol za roh, uvidel pred staničnou budovou stáť staršieho muža v dlhom zimníku a s vlnenou čiapkou. Muž zdvihol hlavu, a len čo zbadal Jamieho červený Ford Escort, vykročil k nemu a mával rukami, aby mu naznačil, nech cúvne.

Jamie dupol na brzdu, vypol motor, vystúpil z auta a natiahol si starú koženú bundu. Bledé zimné slnko ledva prenikalo cez mraky; suché listy aj odpadky v kalužiach pri obrubníku pokrývala vrstva námrazy.

„Hej! Vycúvajte! Sem nemôžete ísť!“ zakričal muž. „Zavolať som políciu!“ Jamie zastal pár metrov od muža. Nachádzali sa pri zadnej časti staničnej budovy, ošarpanej dvojpodlažnej stavby so špinavým tehlovým múrom a s oknami, z ktorých polovica bola zatlčená. Jamie zazrel medzi dvoma zvalenými hliníkovými smetnými nádobami, hromadou hnedých listov a odpadkami rozhádzanými pri stene bledú nohu. Pár metrov odtiaľ ležal ešte nahý trup, ďalšia noha a dve ruky. Jamie okamžite pocítil nával znepokojenia aj vzrušenia.

„Som detektív Jamie Day,“ predstavil sa. Prvý raz pritom spomenul novú hodnosť a bol to zvláštny pocit, ako keby sa za niekoho vydával. Starec sa priblížil, reumatické oči akoby ho hodnotili, prezerali si Jamieho džínsy, ufúľané tenisky a pásikovaný červeno-čierny sveter pod tenkou bundou.

„Nevyzeráte jako policajt.“

Jamie si prešmátral vrecká, potom sa zohol do auta a vybral z priehradky koženú peňaženku so strieborným odznakom. Neďaleko trupu rozoznal roztrhané plastové vrece, z ktorého trčalo čosi, čo vyzeralo ako ľudská hlava. Jamiemu sa triasli ruky, keď

ukazoval starcovi preukaz. Na fotografii mal dvadsaťdva rokov, bol čerstvo vymenovaný za pochôdzkara a škeril sa ako idiot.

„Hen sa píše, že ste zo suffolského policajného zboru,“ povedal starec a pozrel naňho. „A že ste strážnik. Uniformovaný policajt.“

„Práve som nastúpil do Metropolitnej polície ako detektív. V civile.“ Jamie zavrel koženú peňaženku a strčil si ju do vrečka. Znovu sa nahol do auta a vytiahol zápisník a pero. Otvoril zápisník, pripravený presadiť sa. „Ako sa voláte, pane?“

Vyzeralo to, že policajný zápisník starca presvedčil.

„Alfred Lane. Som prednosta stanice.“ Rozopol si kabát a ukázal britskú železničarsku uniformu a odznak, rýchlo si stiahol z hlavy vlnenú čiapku a odhalil predpisovú čapicu so šiltom hodiacu sa k uniforme. „Nastúpil som do služby o šiestej, ale našiel som... toto tu, až keď som pred siedmou vyšiel von. O päť minút sedem, aby som bol presný, tesne predtým, ako tadiaľto prešiel vlak, čo chodí o siedmej,“ dodal Alfred, aby ho mohli správne citovať. „Hneď som volal na políciu. Polhodinu čakám tunáka vonku.“ Jamie zapisoval a cítil, ako sa mu studený vzduchu zahrýza do obnažených rúk.

„Dotkli ste sa niečoho?“

„Hej. Koncom metly. Dotkol som sa hlavy, teda vlasov, keď som sa chcel kuknúť do vreca. Keď som to všetko našiel, ešte bola dosť tma. Najprv som si myslel, že sú to časti nejakej figuríny. Už nám tu všeličo povyhádzovali. No kusy mŕtvoly teda ešte nie.“ Nabral vzduch do líc a zadíval sa na Jamieho. „Pôjdete sa kuknúť?“

„Áno, samozrejme.“

„Inak, tuším sa pri smetníkoch motali líšky.“

Jamie dopísal, znechutený, že sa mu stále trasú ruky, a strčil si zápisník s perom do vreca na bunde. Podišiel bližšie. Dve nohy, odrezané pri bedrách, ležali mierne šikmo od seba na hromade listov pred smetnými nádobami a vyblednutými modrými dverami s označením IBA VSTUP. Jamiemu bolo jasné, prečo to mohol Alfred považovať za časti figuríny. Pokožka na oboch nohách mala žltý odtieň a bola posiatá čiernymi flakmi, nohy vyzerali hladko oddelené od tela. O čosi ďalej ležal trup so štyrmi mäsitými pahýľmi na miestach, kde niekto odpíliť nohy a ruky. Scvrknutý penis a miešok potvrdzovali, že naozaj ide o muža, a vyzeralo to, že bol atletický typ so svalnatou hrudou a širokými plecami. Vedľa trupu ležalo roztrhnuté modré plastové vrece, z ktorého trčalo temeno hlavy s hustými strapatými ryšavými vlasmi. Jamie podišiel bližšie, čupol si a opatrne odhrnul okraj vreca. Bola to hlava mladého belocha. Jedno oko naširoko otvorené, druhé zavreté a opuchnuté. Na čele bola hlboká priehlbina, kde došlo k preliačeniu lebky. Z nosa sa v dvoch pásikoch farby hrdze tiahla zaschnutá krv, ktorá sa nahromadila v hustých fúzach.

Vietor zrejme zmenil smer, lebo Jamiemu udrel do nosa pach odpadkov aj rozkladajúceho sa tela. Obrátil sa mu žalúdok a naplo ho. Vstal a cúvol, pričom sa dvakrát zhlboka nadýchol studeného vzduchu.

„Však to neni pekný pohľad?“ ozval sa Alfred.

Jamie za svoje krátke pôsobenie v polícii videl štyri mŕtvolý – slušný počet na mladého provinčného pochôdzkara. Dve auto-nehody, tretia a štvrtá mŕtvola boli seniori, ktorí zomreli doma.

Nie, vlastne ich bolo päť. V duchu sa mu zjavil obraz piateho tela. Jeho otec ležiaci dolu tvárou v tráve na konci záhrady...

Jamie zahnal tú myšlienku, nadýchol sa a vydýchol, sústredil sa na chladný vzduch a kryštáliky námrazy na obrátenom liste.

„Hej, mladý. Nedáte si mentolku?“ spýtal sa Alfred, hmatkal vo vrecku kabáta, odkiaľ vytiahol rolku mentolových cukríkov značky Trebor, a ponúkol ho.

Jamie si utrel ústa aj vlhké oči a zobral si cukrík. „Vďaka.“

Chuť mentolky a pocit, že na jazyku má niečo, čo odpúta jeho pozornosť od nutkania na dávanie, pomohli. Jamie v to ráno vyrazil skoro a očakával, že bude mať celý deň na to, aby sa zorientoval na novom mieste, kým sa stane plnohodnotnou súčasťou tímu vyšetrovania vražd v Centrálnej policajnej stanici vo West Ende. V polovici cesty po A-dvanástke do Londýna mu na pejdžer dorazila súrna správa. Zastal na zamrznutom odpočívadle s telefónnym automatom. Prvé rozkazy a nutnosť reagovať na naliehavý prípad boli preňho šokom. A to sa dispečer ani nezmenil o rozštvrtenej mŕtvoľe.

Jamie zdvihol hlavu a uvidel, ako sa spoza rohu vynoril športový rover s modrou metalízou a s otáčajúcim sa modrým majákom na streche. Utnul si ústa a ticho vzdychol od úľavy. Jamieho auto blokovalo cestu a rover zastal za ním. Otvorilo sa okno a Jamie sa ocitol zoči-voči zachmúrenému päťdesiatnikovi. Tmavé prešedivené vlasy mal začesané dozadu a fixované pomádou.

„Kto ste?“ spýtal sa pri pohľade na Jamieho oblečenie.

„Dobré ráno. Som Jamie. Detektív Jamie Day. Mám sa hlásiť u detektíva hlavného inšpektora Johna Bensona.“

Jamie zdvihol preukaz a muž si ho prezrel.

„Detektív hlavný inšpektor Benson odišiel do predčasného dôchodku. Ja som jeho nástupca. Detektív hlavný inšpektor Harry Dean.“

„Aha. To som nevedel.“

„Tak teraz to už viete.“ Harry otvoril dvere a vystúpil z auta, na okamih dal najavo prekvapenie, že Jamie je so svojimi stodeväťdesiatimi centimetrami od neho o hlavu vyšší. Harry mal na sebe dlhý pokrčený kabát z ťavej srsti, veľmi elegantný prúžkovaný oblek a lesklé topánky. Vyzeral skôr ako vyparadený predajca ojazdených áut než ako detektív hlavný inšpektor. „Koľko máte rokov?“

„Dvadsaťpäť, pane.“

„A takto ste sa obliekli na prvý deň v mojom tíme?“

„Nevedel som, že to bude...“

„Kto je ten starý trtko?“ dodal Harry a premeral si pohľadom Alfreda.

„Prednosta stanice. Našiel telo... teda jeho časti.“

„Časti?“

„Áno. Dve ruky a dve nohy, trup a hlavu. Je to mužské telo.“

Harry naňho pozrel prižmúrenými očami. „Mužské telo?“

„Mŕtvola muža.“

„Je tam veľa krvi?“

„Nie. No, trochu. Zaschnutá krv na tvári.“

Popri opačnej strane budovy prehrmotal vlak.

„Máte rukavice?“

„Netreba. Nie je mi zima.“

Harry prevrátil oči. „Latexové rukavice. Viete, HIV.“ Všimol

si Jamieho znepokojený výraz a zjemnil tón. „Nemáte na rukách rany?“

Jamie zdvihol ruky. „Nie.“

„Potom sa nemáte čoho báť. HIV sa prenáša iba krvou a iba vtedy, keď máte otvorenú ranu. A prenáša sa aj semenom, ak, ehm...“

„Áno. Viem.“

Harry vytiahol z vrecka na kabáte dva páry latexových rúkavíc, jeden pár podal Jamiemu. Prešli k plastovému vrecu a Harry ukázal Alfredovi preukaz.

„Čo ste to vraveli o aidge?“ spýtal sa Alfred a v hlase mu odrazu znelo znepokojenie. „Myslíte si, že to ho zabilo?“ Harry si kľakol, jemne zdvihol odseknutú hlavu a prezeral si mužovu tvár. Mal hranatú čeľusť, vysoké lícné kosti a husté fúzy v štýle Freddieho Mercuryho. Z diaľky hlava vyzerala skutočne a zároveň umelo, ako rekvizita z filmového hororu. Znepokojujúce bolo, že je skutočná. Jamie energicky cmúľal mentolku a snažil sa nepovracať. „Reku, bol som blízko pri ňom,“ povedal Alfred a v hlase mu silnela panika. „A polhodinu tu na mňa smerom od neho fúkal vietor.“

Harry prešiel k častiam tela, pod nohami mu šuchotali zamrznuté listy a odpadky.

„Dotýkali ste sa niečoho?“

Jamie pokrútil hlavou.

„Ja som sa ho dotkol len koncom metly. Mám ju odhodiť?“ spýtal sa Alfred. Harry si stiahol latexové rukavice a hodil ich na zem. Siahol do ďalšieho vrecka a vytiahol brožúrku s nápisom AIDS: NEZOMRITE NA NEVEDOMOSŤ. „Jednu takú sme

mali v schránke. Manželka povedala, že sa tam píšu nechutnosti. Mohli aidsové baktérie vyliezť po metle?“

„Nie. Tak to nefunguje, pane. Nemáte sa čoho báť, ale prečítajte si toto,“ odvetil Harry a držal brožúrku, kým nedonútil Alfreda zobrať si ju. Obzrel sa na mŕtvolu a zamračil sa. Nastalo krátke ticho, ktoré prerušil hukot motorov. Spoza rohu sa vynorili dve malé policajné autá s čiernou forenznou dodávkou. „Idú posily.“

2

Po príchode uniformovaných policajtov a forenzných technikov sa Jamie ešte viac cítil ako piate koleso na voze. Na mieste činu to odrazu hučalo ako v úli – uniformovaní policajti natiahli okolo stanice pásku, forezný tím začal stavať biely stan nad oblasťou okolo smetiakov a jeden príslušník odviezol Alfreda bokom, aby mohol zaznamenať jeho výpoveď.

„Jimmy, mohli by ste ísť dnu a pohľadať prednostovu kanceláriu?“ spýtal sa Harry. „Skúste zastaviť vlaky, ktoré majú prísť v nasledujúcich hodinách do stanice.“

„Volám sa Jamie, pane.“

„Dobre. Jedna noha tu, druhá tam. Chodte už.“

Jamie obišiel budovu k prázdnomu nástupištu. Našiel Alfredovu kanceláriu, vchádzalo sa do nej cez dvere naľavo od prázdnej čakárne. Páchla špinavými ponožkami a cez zafúľané okienko z nej bol výhľad na koľajnice a na radové domy za nimi. Na jednej stene visela od stropu po dlážku veľká mapa. Bola na nej čiernobiela schéma celej siete tratí a stavadiel v Londýne. Na

Alfredovom stole bol iba béžový telefón s okrúhlym číselníkom a kalendár Britských železníc na rok 1987, kde bol každý dátum až po včerajší 29. november úhladne prečiarknutý čiernou ceruzkou. Medzi telefónom a kalendárom ležali tri pekne poukladané rolky mentoliek značky Trebor.

„Ako ste na tom?“ spýtal sa Harry, keď po istom čase nazrel do maličkého kancelárie.

„Vlaky tu začnú zastavovať až o dve hodiny,“ povedal Jamie. Leytonskú stanicu sa mu podarilo nájsť, až keď sa postavil na stoličku v kúte kancelárie a prešiel prstom k tomu, čo pokladal za najbližšie stavadlo. Práve tam dotelefonoval. Počas toho, ako sa to snažil vyriešiť, na stanici zastali dva vlaky, ale nikto nenastúpil ani nevystúpil.

„Dobre. Forenzný tím je pripravený, ak sa k nám chcete pripojiť.“

Harry odišiel a Jamie si zobral bundu. Cestou von z kancelárie otvoril jednu z Alfredových roliek s mentolkami, dva cukríky si vložil do vrecka a jeden do úst.

* * *

Na parkovisku teraz stáli štyri policajné autá a forenzná dodávka. Harry predstavil Jamieho forenznému patológovi Clarenceovi Parsonsovi. Bol to urastený päťdesiatnik s červenou tvárou, hrčovitým nosom a ušami. Jeho asistentka Martha bola, naopak, upravená a elegantná. V malom priestore s nimi bola aj uniformovaná policajka a starší policajný fotograf.

„Takže,“ prehovoril doktor Parsons, pozrel na svoje publikum a potom dole na končatiny, trup a hlavu mŕtveho mladého

muža. Niektoré jednotlivé časti nahrubo usporiadal, takže muž ležal na chrbte a upieral na nich prázdny pohľad s hlavou stále v roztrhanom plastovom vreci. „Prvé, čo ma zaujalo, je presnosť a úhľadnosť, s ktorou sú odseknuté končatiny. Telo musí ísť na pitvu, ale už teraz vidím, že je to dielo pílkou na kosti.“

„Takej pílkou na kosti, akú používate v márnici?“ spýtal sa Harry.

„Áno. Pozrite sa, kde boli oddelené končatiny – rez je hladký, kosť sa nerozštiepila. Nie je tu žiadne narušené mäso ani odtrhnuté kusy pri rezaní nožom alebo pásovou pílkou.“ Doktorovi Parsonsovi razil z pórov zápach alkoholu a miešal sa s puchom mŕtvol. Jamie pozrel na Harryho a ostatných – je možné, že aj oni cítia whisky? Nik sa však netváril prekvapene, len mladá policajka naňho vrhla krátky pohľad, jej hnedé oči mu chvíľu niečo veľavýznamne hovorili. Keď sa doktor Parsons vystrel, zapraskalo mu v kolenách. „Martha, kde je...“ Luskol prstami, ale Martha mu už podávala vrečko na dôkazy. Doktor Parsons ho prevzal a zdvihol do svetla, potom sa k nim pre dramatický účinok obrátil. „Na pravom rezáku som našiel zachytený tento kúsok modrého plastu.“

Jamie si všimol, že doktor má prísne spisovnú až aristokratickú výslovnosť.

„Myslíte si, že ho zadusili predtým, ako ho rozrezali?“ spýtal sa Jamie.

Doktor Parsons letmo pozrel na Jamieho.

„Nováčik kladie otázku. Áno, mladý muž. Zrejme je to z polyetylénového vreca, ktorým ho zadusili. No na tvári nie je nič, žiadne petechiálne krvácanie, ktoré by naznačovalo dusenie.

Ide o to vrece. Vidíte, že je z dosť hrubého plastu v určitom odiení modrej, možno ho sem odhodili nepoškodené a pustili sa doň líšky. Vidíte lýtkový sval na...“

„Pravej nohe,“ dokončila Martha.

„Áno, na pravej nohe. Stopy zubov. Ako keby niekto obhrýzal kuracie stehno. Tipol by som si, že sú to zuby psovitej šelmy, aspoň dúfam, ale potrebujem to overiť.“

„Prednosta stanice hovoril, že odohnal dve líšky, ktoré obhrýzali vrece,“ povedala mladá policajtká.

„Áno, aj mne spomínal líšky,“ ozval sa Jamie.

„To je dobre, aspoň nemusím hľadať šialeného kanibala,“ skonštatoval doktor Parsons. „A ďalej, vidíte, ako bolo vrece uviazané predtým, než sa roztrhlo?“ Nahol sa a ukázal prstom na uzol, ktorý visel z otrhaného okraja v hornej časti vreca. Uzol bol pevne zaistený sťahovacou páskou.

„Zdravotnícky?“ spýtal sa Harry.

„Môže byť. Amputované končatiny sa hádzu do nemocničných spaľovacích pecí v modrých vreciach zaistených sťahovacími páskami. Alebo aspoň to tak bolo, keď som tam pôsobil.“

„Mohol by to byť niekto so skúsenosťami zo zdravotníctva? Vreca, pílka na kosti?“ spýtal sa Harry.

„To už musíte zistiť vy, kamarát. Keď sa tak na to pozerám, čo vám ešte môžem povedať? Nevidieť stopy vnútrožilového užívania drog ani stopy na pokožke. Odhadujem, že tohto chudáka niekto rozrezal po smrti.“

„Podľa čoho to viete?“ spýtal sa Jamie. Vyblafol tú otázku bez rozmýšľania.

Doktor Parsons sa k nemu obrátil. „Keď sa nabudúce zastavíte v márnici, mladý muž, pokúsím sa vás rozrezať pílkou na kosti. Dovolím si predpokladať, že by ste pri tom nezostali nehybne ležať. Keby sa mi to vôbec podarilo, zostali by na vás stopy zápasu. Presnejšie, boli by ste pokrytý modrinami a podliatinami.“

„Ale čo ak ho nadrogovali a rozpílili zaživa?“

Doktor Parsons zaváhal, naježený, že niekto spochybňuje jeho vyjadrenia. „Dofrasa, vy teba máte bujnú predstavivosť. Kde ste ho našli, Harry?“

„Preložili ho zo...“ Harry zaváhal.

„Zo Suffolku, pane,“ povedal Jamie.

„Suffolk. Zvláštny kraj. Pochmúrna rovina. Veľa sobášov medzi príbuznými...“ povedal doktor Parsons. Pozrel na Jamieho a nechal tie slová visieť vo vzduchu, vyzýval ho na reakciu. Jamie mlčal, ale cítil, ako sa červená od hanby. „Mladý muž. Čo ešte vidíte na našej obeti, keď sa sústredíte na tvár?“

Jamie sa obzrel na odseknutú hlavu.

„Je to, ehm, beloch?“

Doktor Parsons sa zasmial.

„To je jasné všetkým. Nie. Jeho tvár je opuchnutá od krvi. Krv sa pár hodín po smrti zráža, takže rozrezať ho po smrti znamená oveľa menej krvi.“

Doktor Parsons, spokojný, že tromfol Jamieho, sa obrátil naspäť k Harrymu. „Budem vedieť viac, keď ho vezmeme do labáku a na pitvu.“ Jamie videl, že Martha si nenápadne ukázala na hornú peru. „Aha, jasné. Mládenec má zajačí pysk.“

„Myslím, že primeranejší výraz je rázštep,“ opravila ho Martha.

„Rázštep. Áno.“ Doktor Parsons si čupol a jemne odhrnul ryšavkasté fúzy pod mládencovým nosom. „Nič vážne, absolvoval operáciu. Zvládli to celkom dobre. Možno aj preto si nechal narásť fúzy.“

„Dobre. Môžeme to použiť ako východisko pri identifikácii,“ povedal Harry. „Vďaka, Clarry. Počkáme na ďalšie informácie.“

Doktor Parsons prikývol a pozrel sa na policajného fotografa, ktorý trpezlivo čakal s fotoaparátom.

„Dobre, tak sa do toho pustite, Macduff.“

Policajný fotograf podišiel bližšie a začal cvakať.

Harry prižmúrenými očami pozrel na mladú policajtku. „Trace? Mohli by ste ísť s Jamiem k jeho autu a ukázať mu cestu na našu stanicu? Prípadne mu aj pripomenúť, aby sa prezliekol?“

„Áno, pane,“ odvetila.

Jamiemu prišlo trápne, keď na sebe pocítil všetky oči, a zapol si bundu, aby zakryl džínsy a pruhovaný pulóver.